

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Alešem Korejtkem ve věci **žalobce OSA – Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, z. s.**, IČO: 638 39 997, Čs. Armády 786/20, 160 56 Praha 6, **zastoupeného Jiřím Štaidlem, advokátem**, Apolinářská 6, 128 00 Praha 2, proti **žalovanému DC Promo, s.r.o.**, IČO: 288 58 735, Havlíčkova 83, 537 01 Chrudim, **zastoupenému Marianem Pavlovem, advokátem**, Malé náměstí 125, 500 03 Hradec Králové, **o zaplacení 48.400 Kč s příslušenstvím,**

t a k t o :

- I. Žaloba o zaplacení 48.400 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně jdoucím od 20.12.2015 do zaplacení se **z a m í t á**.
- II. Žalobce **je p o v i n e n** nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 16.873 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalovaného Mariana Pavlova, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočce v Pardubicích (dále též „soud“) žalobu (listy číslo 1 a 2 soudního spisu, doplnění žaloby na listech číslo 32 až 34 soudního spisu), v níž tvrdil, že je (mimo jiné) na základě rozhodnutí Ministerstva kultury České republiky ze dne 28.2.2001, č.j. 4449/2001, o udělení oprávnění k výkonu hromadné správy podle § 98 a násl. zák. č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „autorský zákon“), oprávněn (mimo jiné) udělovat souhlas s užitím hudebních děl s textem či bez textu při jejich nedivadelním provozování živě nebo ze zvukového či zvukově obrazového záznamu a při provozování rozhlasového a televizního vysílání. Dále je žalobce (mimo jiné) oprávněn sjednávat a vybírat autorské odměny za takové užití či se domáhat vydání bezdůvodného obohacení z neoprávněného užití děl (srov. § 100 odst. 1 písm. h/, i/, j/ autorského zákona).

Dále žalobce tvrdil, že žalovaný neoprávněně (bez licenční smlouvy) „*provozoval chráněná autorská díla prostřednictvím televizoru (zvukově obrazového přístroje s TV vysíláním) v kulturním areálu na adrese Svojšice u Přelouče dne 20.6.2015*“, což žalobce zjistil „*kontrolou provedenou v předmětné provozovně*“ dne 20.6.2015. Později žalobce svá žalobní tvrzení opravil (list číslo 33 soudního spisu) tak, že „*k provozování chráněných autorských děl docházelo užitím děl prostřednictvím výkonných umělců s využitím technických zařízení na festivalu elektronické hudby*“, přičemž se mělo jednat (specifikace chráněných autorských děl) o „*hudební díla s textem či bez textu*“. Jelikož žalovaný žalobcem nspecifikovaná autorská díla užil (dle žalobce) neoprávněně a nevydal žalobci, který zastupuje nspecifikované autory nspecifikovaných autorských děl, dobrovolně bezdůvodné obohacení ve smyslu § 40 odst. 4 autorského zákona, domáhal se žalobce žalobou toho, aby soud žalovanému uložil povinnost vydat žalobci bezdůvodné obohacení, které žalobce vyčíslil podle jím vydávaného sazebníku odměn na 48.400 Kč (včetně daně z přidané hodnoty ve výši 21 %) s příslušenstvím, a povinnost nahradit mu náklady řízení. Daň z přidané hodnoty požadoval žalobce vzdor tomu, že zdejší soud trvale žalobce poučuje o tom, že u bezesmluvního plnění nelze daň z přidané hodnoty požadovat (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 14. června 2011, sp. zn. 32 Cdo 626/2010, ze dne 17. ledna 2012, sp. zn. 32 Cdo 3923/2010, ze dne 14. června 2011, sp. zn. 32 Cdo 626/2010, z poslední doby srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. prosince 2015, sp. zn. 30 Cdo 5429/2014, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27.1.2016, sp. zn. 30 Cdo 2715/2015, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 7.12.2016, sp. zn. 30 Cdo 998/2016).

Žalovaný nárok uplatněný žalobou neuznával (odpor na listech číslo 27 a 28, vyjádření na listu číslo 48 soudního spisu) a namítal, že žalobce před podáním žaloby a ani v žalobě neuvedl, jaká autorská díla měl žalovaný užít v průběhu 15. ročníku hudebního festivalu Svojšice 2015 a zda autory těchto děl v rozhodné době zastupoval. Žalovaný též zpochybnil přiměřenost a obvyklost žalobcem požadované licenční odměny, z níž pak žalobce vycházel při určování výše bezdůvodného obohacení. Připomněl též, že u bezesmluvního plnění nelze daň z přidané hodnoty požadovat.

Dle § 12 odst. 1 autorského zákona autor má právo své dílo užít v původní nebo jiným zpracované či jinak změněné podobě, samostatně nebo v souboru anebo ve spojení s jiným dílem či prvky a udělit jiné osobě smlouvou oprávnění k výkonu tohoto práva; jiná osoba může dílo užít bez udělení takového oprávnění pouze v případech stanovených tímto zákonem.

Dle § 12 odst. 4 písm. f) autorského zákona právem dílo užít je právo na sdělování díla veřejnosti (§ 18), zejména

1. právo na provozování díla živě nebo ze záznamu a právo na přenos provozování díla (§ 19 a 20),
2. právo na vysílání díla rozhlasem či televizí (§ 21),
3. právo na přenos rozhlasového či televizního vysílání díla (§ 22),
4. právo na provozování rozhlasového či televizního vysílání díla (§ 23).

Dle § 18 odst. 1, 2, 3 autorského zákona sdělováním díla veřejnosti se rozumí zpřístupňování díla v nehmotné podobě, živě nebo ze záznamu, po drátě nebo bezdrátově. Sdělováním díla veřejnosti podle odstavce 1 je také zpřístupňování díla veřejnosti způsobem, že kdokoli může mít k němu přístup na místě a v čase podle své vlastní volby zejména počítačovou nebo obdobnou sítí. Sdělováním díla veřejnosti není pouhé provozování zařízení umožňujícího nebo zajišťujícího takové sdělování.

Dle § 19 odst. 1, 2 autorského zákona se živým provozováním díla rozumí zpřístupňování díla živě prováděného výkonným umělcem, zejména živě přednášeného literárního díla, živě prováděného hudebního díla s textem nebo bez textu, anebo živě scénicky předváděného díla dramatického nebo hudebně dramatického, choreografického nebo pantomimického. Přenosem živého provozování díla se rozumí současné zpřístupňování živě provozovaného díla pomocí reproduktoru, obrazovky nebo podobného přístroje umístěného mimo prostor živého provozování s výjimkou užití díla způsoby podle § 21 až 23.

Dle § 30 odst. 1 autorského zákona za užití díla podle tohoto zákona se nepovažuje užití pro osobní potřebu fyzické osoby, jehož účelem není dosažení přímého nebo nepřímého hospodářského nebo obchodního prospěchu, nestanoví-li tento zákon jinak.

Dle § 40 odst. 4 autorského zákona autor, do jehož práva bylo neoprávněně zasaženo, má právo na náhradu škody a na vydání bezdůvodného obohacení podle zvláštních právních předpisů; místo skutečně ušlého zisku se autor může domáhat náhrady ušlého zisku ve výši odměny, která by byla obvyklá za získání takové licence v době neoprávněného nakládání s dílem. Výše bezdůvodného obohacení vzniklého na straně toho, kdo neoprávněně nakládal s dílem, aniž by k tomu získal potřebnou licenci, činí dvojnásobek odměny, která by byla za získání takové licence obvyklá v době neoprávněného nakládání s dílem.

Dle § 46 odst. 1 autorského zákona licenční smlouvou autor poskytuje nabyvateli oprávnění k výkonu práva dílo užít (licenci) k jednotlivým způsobům nebo ke všem způsobům užití, v rozsahu omezeném nebo neomezeném, a nabyvatel se zavazuje, není-li podle § 49 odst. 2 písm. b) sjednáno jinak, poskytnout autorovi odměnu

Dle § 95 odst. 1 autorského zákona 1) Kolektivní správou se rozumí plná správa majetkových práv autorských nebo práv souvisejících s právem autorským nositelů práv k jejich zveřejněním nebo ke zveřejnění nabídnutým dílům, uměleckým výkonům, zvukovým nebo zvukově obrazovým záznamům (dále jen "předmět ochrany"), která je vykonávána k jejich společnému prospěchu. Kolektivní správou není zprostředkování uzavření licenční nebo jiné smlouvy ani příležitostná nebo krátkodobá plná správa jiných než povinně kolektivně spravovaných práv.

Dle § 95a odst. 1 autorského zákona je kolektivní správce právnická osoba tvořená nositeli práv, která na základě uděleného oprávnění ke kolektivní správě vykonává pro tyto nositele práv jako jediný nebo hlavní účel své činnosti kolektivní správu a která není založena za účelem podnikání ani jiné výdělečné činnosti nebo která je řízena svými členy.

Kolektivní správa je vykonávána soustavně, vlastním jménem a na vlastní odpovědnost kolektivního správce a na účet nositele práv. Ve vztahu k třetím osobám není nositel práv zavázán společně s kolektivním správcem ani samostatně. Kolektivní správce nejedná jako zástupce nositelů práv. Výkon kolektivní správy není podnikáním (§ 97 odst. 3 a 4 autorského zákona).

Dle § 99 odst. 1 autorského zákona je kolektivní správce povinen

- a) vybírat pro nositele práv příjmy z výkonu práv,
- b) domáhat se vlastním jménem na účet nositelů práv nároku na náhradu škody, nároku na vydání bezdůvodného obohacení z neoprávněného výkonu kolektivně spravovaného práva a nároku na zdržení se neoprávněného výkonu kolektivně spravovaného práva, ledaže se nositel práva, je-li k tomu oprávněn, takového nároku domáhá sám nebo je to nevhodné,
- c) rozdělovat a vyplácet příslušným nositelům práv v souladu s rozúčtovacím řádem příjmy z výkonu práv a příjmy z investování příjmů z výkonu práv,
- d) poskytuje-li sociální, kulturní nebo vzdělávací služby financované z příjmů z výkonu práv nebo z příjmů z investování příjmů z výkonu práv, poskytovat je na základě spravedlivých a transparentních kritérií, zaručujících rovný přístup k takovým službám a poskytovanému rozsahu takových služeb, a
- e) vytvářet rozúčtovací řád a v souladu s ním z vybraných příjmů z výkonu práv vytvářet rezervní fond.

Podle § 2991 odst. 1, 2 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále též „NOZ“), kdo se na úkor jiného bez spravedlivého důvodu obohatí, musí ochuzenému vydat, oč se obohatil. Bezdůvodně se obohatí zvláště ten, kdo získá majetkový prospěch plněním bez právního důvodu, plněním z právního důvodu, který odpadl, protiprávním užitím cizí hodnoty nebo tím, že za něho bylo plněno, co měl po právu plnit sám.

Dle § 638 odst. 1, 2 NOZ právo na vydání bezdůvodného obohacení se promlčí nejpozději za deset let ode dne, kdy k bezdůvodnému obohacení došlo. Bylo-li bezdůvodné obohacení nabyto úmyslně, promlčí se právo na jeho vydání nejpozději za patnáct let ode dne, kdy k bezdůvodnému obohacení došlo.

Ústavněprávní limity (jak sám Ústavní soud zdůraznil) posuzování žalob na vydání bezdůvodného obohacení za nakládání s autorským dílem stanovil Ústavní soud, jehož vykonatelná rozhodnutí jsou v souladu s čl. 89 odst. 2 Ústavy závazná pro všechny orgány i osoby, v odůvodnění nálezu ze dne 15.4.2014, sp. zn. II. ÚS 3076/13. Zdůraznil, že pro posouzení důvodnosti žaloby je rozhodující, zda žalovaný sděloval autorská díla veřejnosti, zda k tomuto sdělování autorských děl veřejnosti skutečně docházelo po dobu uvedenou v žalobě a zda se jednalo o díla autorů, jejichž práva je oprávněn kolektivní správce na základě zákona či smlouvy spravovat.

Výše uvedené zopakoval Ústavní soud znovu např. v odůvodnění nálezů ze dne 6.5.2015, sp. zn. IV. ÚS 2445/14, a sp. zn. IV. ÚS 2496/14. Konkrétně uvedl, že (bod 27 odůvodnění citovaných nálezů) kolektivní správce musí prokázat, zda „došlo k zásahu do autorských práv subjektů, které je oprávněn zastupovat právě on.“

Jelikož žalobce v žalobě ani později neuvedl, jaká konkrétní autorská díla měl žalovaný neoprávněně užít (tvrzení, že se mělo jednat o „živě provozovaná díla s0 textem či bez textů“, je zcela nekonkrétní, a tudíž nedostatečné), vyzval soud (mimo jiné) při jednání dne 21.8.2017 žalobce, aby žalobní tvrzení v tomto směru doplnil s tím, že pokud tak neučiní, soud žalobu zamítne, neboť povinností žalobce jakožto kolektivního správce je (mimo jiné - viz nálezy Ústavního soudu citované výše) tvrdit a prokázat, že žalovaný bez licenční smlouvy užil díla autorů, jejichž práva je oprávněn kolektivní správce na základě zákona či smlouvy spravovat. Jestliže ale žalobce ani neuvedl, jaká konkrétní díla žalovaný neoprávněně užil, nemohl (logicky) ani prokázat, že je oprávněn zastupovat autory těchto děl (která neuvedl), tedy nemohl prokázat, že je aktivně věcně legitimován (již vůbec pak soudu není zřejmé, na základě čeho žalobce „určil“ výši bezdůvodného obohacení „za neoprávněně užití chráněných autorských děl“, když tato díla nebyl schopen identifikovat). Na výzvu soudu žalobce odpověděl, že není schopen uvést, jaká konkrétní autorská díla byla žalovaným v průběhu 15. ročníku hudebního festivalu Svojšice 2015 užita.

Sporné řízení je ovládáno zásadou projednací, podle které tvrdit skutečnosti a navrhopvat pro ně důkazy je zásadně věcí účastníků řízení. To znamená, že v souladu s ustanovením § 120 odst. 1 a 3, jakož i ustanoveními § 79 odst. 1 a § 101 odst. 1 o.s.ř. účastníky tíží povinnost tvrzení, resp. břemeno tvrzení (onus proferendi) a povinnost důkazní, resp. důkazní břemeno (onus probandi). Nestanoví-li právní předpis jinak, stíhá důkazní břemeno toho účastníka, jemuž je existence příslušné skutečnosti podle hmotného práva ku prospěchu (dle ustálené judikatury předpoklady vzniku právního vztahu z bezdůvodného obohacení prokazuje v soudním řízení ten, kdo se vydání bezdůvodného obohacení domáhá /viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25.11.2014, sp. zn. 28 Cdo 3204/2014/). Z uvedeného vyplývá, že účastník, který neunesl důkazní břemeno, nese nepříznivé následky v podobě takového rozhodnutí soudu, které bude vycházet buď ze skutkového stavu, zjištěného na základě ostatních provedených důkazů, nebo z neprokázání tvrzeného skutkového stavu (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 24.8.1995, sp. zn. III. ÚS 178/95). Uvedené platí již od starověku (actori incubit probatio, resp. actore non probante reus absolvitur), stejně jako to, že žalobce má přijít k soudu lépe připravený než žalovaný (actor venire debet instructor quam reus).

Žalobce, jak již bylo uvedeno výše, neuvedl (netvrdil), jaká „*chráněná autorská díla*“ žalovaný neoprávněně užil (žalobce zejména neuvedl názvy autorských děl ani autory jednotlivých děl), a proto nemohl (logicky) ani prokázat, že je oprávněn zastupovat autory (autora díla nelze ztotožňovat s interpretem) těchto děl (která neuvedl /žalobce totiž nedisponuje záznamem vystoupení všech interpretů, soudu žalobce předložil pouze krátké propagační video/), tedy nemohl prokázat (a neprokal), že je aktivně věcně legitimován. Rozhodně je třeba odmítnout požadavek žalobce, aby soud nejprve provedl všechny v úvahu přicházející důkazy s tím, že teprve na základě výsledků dokazování žalobce svá tvrzení doplní. Takový postup by stíral rozdíl mezi skutkovými tvrzeními stran a skutkovými zjištěními, která soud činí z provedených důkazů, zcela nepřipustným způsobem by přenášel aktivitu a odpovědnost příslušející účastníkům řízení na soud a byl by též v rozporu se základními zásadami občanského (sporného) řízení – zásadou dispoziční, projednací, rychlosti a hospodárnosti (z poslední doby srov. shodně např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. června 2017, sp. zn. 32 Cdo 5725/2016). Je třeba znovu zdůraznit, že dokazování se v občanském (sporném) řízení provádí k prokázání konkrétních sporných tvrzení a ne proto, aby bylo zjištěno, co má žalobce tvrdit.

Na tomto místě je též záhodno připomenout, že činnost kolektivního správce směřující k ochraně práv subjektů, které zastupuje, musí spočívat na zásadách opodstatněnosti a rozumnosti. Kolektivní správce musí mít vždy na zřeteli, že povinnost uzavřít licenční smlouvu týkající se autorského vlastnictví vyvstává pouze tehdy, pokud je do tohoto práva autorů předmětů ochrany ze strany dalších subjektů skutečně zasaženo. Přitom musí být kolektivní správce o zásahu do autorských práv najisto spraven či musí na základě zjištěných skutečností dospět k jednoznačnému závěru, že k zásahům do autorských práv jím zastupovaných subjektů dochází. Opačný a ve své podstatě velmi restriktivní přístup by se neslučoval s principy soukromoprávních vztahů mezi kolektivním správcem a uživatelem předmětů ochrany a ani případně s výkonem kolektivní správy jako určitého veřejnoprávního oprávnění. V těchto případech by totiž nebyl brán v úvahu důvod a účel uzavírání licenčních smluv spočívající v ochraně autorského vlastnictví, nýbrž docházelo by k nedůvodnému obohacování kolektivního správce neakceptovatelným dovozováním skutečností nezbytných pro uzavření licenční smlouvy, jež by však nemělo svůj základ v příslušné právní úpravě (srov. body 21 odůvodnění nálezů Ústavního soudu ze dne 6.5.2015, sp. zn. IV. ÚS 2445/14, a sp. zn. IV. ÚS 2496/14).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 142 odst. 1 o.s.ř. tak, že žalovanému jako účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přiznal vůči žalobci právo na náhradu nákladů řízení (§ 151 odst. 1 o.s.ř.) tvořených

- a) odměnou advokáta dle § 7 bodu 5 ve spojení s § 8 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb. za 4 úkony právní služby po 3.060 Kč (převzetí a příprava zastoupení, 2 x písemné podání ve věci samé, účast u jednání dne 21.8.2017) ve výši 12.240 Kč,
- b) paušální náhradou hotových výdajů advokáta spojených se 4 úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.) ve výši 1.200 Kč,
- c) náhradou cestovních výdajů (§ 13 odst. 1, 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) za cestu z Hradce Králové do Pardubic a zpět osobním automobilem s průměrnou spotřebou pohonných hmot 6,1 l NM na 100 km (při ceně pohonné hmoty dle vyhl. č. 440/2016 Sb. 28,60 Kč/l a sazbě základní náhrady za používání silničních motorových vozidel 3,90 Kč/km) a náhradou za promeškaný čas (cesta z Hradce

Králové do Pardubic a zpět /2 x 27 km/) za 2 půlhodin po 100 Kč (§ 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.); celkem činí cestovní náhrady a náhrada za promeškaný čas 1.300 Kč (305+200).

Vše pak je nutno navýšit o 21 % DPH (2.928 Kč), neboť advokát žalovaného je plátcem této daně (§ 137 odst. 3 o.s.ř.). Celkové náklady řízení tedy činí 16.873 Kč.

Platební místo („k rukám zástupce žalovaného“) bylo určeno v souladu s § 149 odst. 1 o.s.ř., dle kterého zastupoval-li advokát účastníka, jemuž byla přisouzena náhrada nákladů řízení, je ten, jemuž byla uložena náhrada těchto nákladů, povinen zaplatit ji advokátu.

Lhůta k splnění povinnosti uložené výrokem II pak byla určena v souladu s § 160 odst. 1 o.s.ř., dle něhož uložil-li soud v rozsudku povinnost, je třeba ji splnit do tří dnů od právní moci rozsudku.

Nad rámec nutného odůvodnění je však třeba (zejména za účelem eliminace dalších sporů) uvést, že pokud jde o výši licenční odměny, Nejvyšší soud již v odůvodnění rozsudku ze dne 21.12.2012, sp. zn. 30 Cdo 1759/2011 (shod. srov. rozsudky téhož soudu ze dne 16.12.2015, sp. zn. 30 Cdo 5429/2014, a ze dne 27.1.2016, sp. zn. 30 Cdo 2715/2015), konstatoval, že tzv. sazebníku OSA lze podle ustálené praxe v zásadě přisoudit hodnotu měřítko výše obvyklé autorské odměny. Možnost stanovit náhradu škody jako paušální částku na základě takových hledisek, jako je alespoň výše licenčních poplatků nebo poplatků, které by musely být zaplacený, kdyby porušovatel práv požádal o udělení oprávnění k užívání příslušných práv duševního vlastnictví, ostatně připouští v čl. 13 odst. 1 i Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004, o dodržování práv duševního vlastnictví.

Konečně je třeba znovu zdůraznit, že bezdůvodné obohacení, tedy bezesmluvní plnění, nelze dle ustálené judikatury navyšovat o daň z přidané hodnoty (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 14. června 2011, sp. zn. 32 Cdo 626/2010, ze dne 17. ledna 2012, sp. zn. 32 Cdo 3923/2010, ze dne 14. června 2011, sp. zn. 32 Cdo 626/2010, z poslední doby srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. prosince 2015, sp. zn. 30 Cdo 5429/2014, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27.1.2016, sp. zn. 30 Cdo 2715/2015, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 7.12.2016, sp. zn. 30 Cdo 998/2016). Soud by proto ani v případě, že by se žalobci podařilo prokázat jeho žalobní tvrzení, neuložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou by žalobce nebyl povinen z vydaného bezdůvodného obohacení odvést. Ostatně i ze sazebníků žalobce je patrné, že žalobce uvádí sazby autorských odměn bez daně z přidané hodnoty, a proto soudu není zřejmé, proč by nemohl být tzv. „sankční dvojnásobek“ (§ 40 odst. 4 autorského zákona) vypočten ze sazeb uvedených v sazebníku bez daně z přidané hodnoty.

Účastníci by též v budoucnosti neměli přehlédnout, že od 20. 4. 2017 mohou při řešení sporů využít postup upravený v § 101 a násl. autorského zákona (využití prostředníka).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích.

Právo odvolání však přísluší pouze tomu účastníku, jemuž byla rozhodnutím soudu způsobena v jeho právech určitá (byť nepatrná) újma odstranitelná tím, že odvolací soud toto rozhodnutí zruší nebo změní (teorie procesního práva hovoří o tzv. subjektivní přípustnosti odvolání, srov. např. též důvody usnesení Nejvyššího soudu uveřejněného pod číslem 3/2000 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 8. 2000, sp. zn. 2 Cdon 1648/97, uveřejněné v časopise Soudní judikatura č. 12, ročník 2000, pod číslem 138).

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo exekuci.

V Pardubicích dne 21. srpna 2017

Aleš Korejtko, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Šárka Honzíčková